

[Socialministeren.]

ophøjet til Lov, og det maa altsaa praktisk taget vente endnu en Aarrække paa at blive gennemført i Praksis, nemlig saa længe som de nuværende Indehavere af de rimeligt drevne Fæste- og Husgerningskontorer lever. Man kan derfor ikke tale om nogen Revolution, men alligevel drejer det sig her om et Forslag, der i Praksis vil faa ikke ringe Betydning ved at hemme den Udbygning af de allerfattigste, der nu finder Sted forskellige Steder gennem den private Arbejdsanvisning.

Under Henvisning til det saaledes anførte tillader jeg mig at anbefale dette Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Villemoes: Den højtærede Socialminister begyndte sin Tale med at sige, at han havde haabet, at alle 4 Partier her i Tinget kunde stemme for dette Lovforslag, og at han var skuffet over, at det Parti, jeg tilhører, i Folketinget ikke havde kunnet stemme for det — i Særdeleshed paa Baggrund af Forhandlingerne sidste Sommer. Jeg ved ikke noget nærmere om disse Forhandlinger, men jeg kender jo nu Lovforslaget og ved, hvordan Afstemningen faldt i Folketinget; og selv om den højtærede Socialminister sikkerlig er en Fredens Mand, der helst vil have alle med sig, ved han jo, hvordan det gik i Folketinget, hvor han havde de 3 store Partier med sig. Det vil han antagelig ogsaa faa i dette høje Ting, og saa kan han jo regne med at faa sit Forslag vedtaget.

Som Forholdene er nu, har vi dels de offentlig anerkendte Arbejdsanvisningskontorer, dels et Faatal af private Kontorer. Jeg forstaar udmærket den højtærede Socialministers Synspunkt i al Almindelighed, der jo er dette, at saa meget som muligt skal ind under Statens Forsorg. Mit og mit Partis Synspunkt i al Almindelighed er det modsatte paa dette Omraade. Vi ønsker selvfølgelig ikke, at der skal finde Udskejelser Sted; tværtimod, dersom der begaas Ting, som ikke er af det gode, vil vi være med til at rette derpaa. Men i vort Samfund, hvor vi har en stor og meget udbredt Dagspresse, synes jeg ikke, Faren for Udskejelser kan være stor, idet jeg gaar ud fra som givet, at i det Øjeblik der begaas Misbrug og arbejdssøgende bliver behandlet paa en optrækkerisk, hensynsløs eller svindelagtig Maade, har man Midler til at skride ind derimod; det vil ikke gaa dem, der prøver paa det, godt ret længe.

Jeg ønsker tillige at fremhæve, at til Trods for, at vi har offentlige Anvisnings-

kontorer, har de private Kontorer, som tager Betaling for denne Formidling, alligevel kunnet eksistere og være til Nytte og kunnet skaffe adskillige Beskæftigelse, maa-ske endda paa en Maade, som de offentlige Kontorer ikke vilde være i Stand til.

Jeg skal ikke sige ret mange Ord om Lovforslagets ganske faa Paragraffer, som den højtærede Minister nu lige har gennemgaaet. Der er den Besynderlighed, at Begyndelsen af § 1 og § 2 ikke har samme Ordlyd, idet de 3 første Ord i § 2 siger: „Det er forbudt“, men de 4 første Ord i § 1: „Det er ikke tilladt“. Jeg synes, det er mærkeligt, at Ordlyden er forskellig, men i Realiteten bliver det jo det samme, og det er ikke af overdreven stor Vigtighed, hvilken Ordlyd der benyttes.

Spørgsmaalet er for mig — og jeg taler her paa mit Partis Vegne — dette: Er det et dybtfølt Savn, nærværende Lovforslag tager Sigte paa at afhjælpe? Jeg synes, man kunde være berettiget til at faa Oplysning om, hvilke Udskejelser der er sket, om de har været mange, og om man kan vente, at de vil blive fortsat i større Stil i Fremtiden. Jeg er selvsagt klar over, at i økonomisk vanskelige Tider, Tider med stor Arbejdsløshed, vil der være større Mulighed for Udskejelser paa dette Omraade end i en Tid, hvor mange er beskæftigede, men jeg synes dog, det vilde være rart at faa at vide, om der paa dette Omraade har fundet Misbrug Sted i større Stil under den nuværende Tingenes Tilstand, Misbrug, der kræver Op-hævelse af den privat drevne Arbejdsanvisning. Jeg kender ikke meget til københavnske Forhold paa dette Omraade; det er vel her, under de større Forhold, at Muligheden for Udskejelser er størst. Under de mindre Forhold i de danske Provinsbyer tror jeg ikke, der kan begaas mange Uregelmæssigheder.

Jeg har foran mig en Skrivelse fra Foreningen af Husgerningskontorer i København. Det er jo om disse Kontorer, Lovforslagets § 2 handler. Disse Kontorer gør opmærksom paa, at naar Lovforslaget vedtages, bliver Ejendomsretten til deres Kontorer frataget dem. Det gælder ganske vist ikke de nuværende Indehavere, saafremt de optræder ordentligt og hæderligt, men det er alligevel fastsat i Lovforslaget, at en Bevilling til fortsat at drive et Husgerningskontor skal meddeles af Arbejdsdirektøren, og at de nærmere Regler angaaende Betingelserne for denne Bevillings Meddelelse skal fastsættes af Socialministeren efter Indstilling af Arbejdsdirektøren. Disse Regler kunde jo fastsættes paa en saadan